

יענקלה בלום, שרה צ'רצ'יל ובוזגלו

האם גם במיקרים אלה תספיק ההצטרף קות של "ככה ברא אותנו אלוהים, מה לעשות..."?

רכילות פוגעת היא, למשל, סיפור "שערורייתי" ללא שמות המופיע במדור "רכילות", ובו מסופר על יחסיה של "דיילת חנינית" עם "במאי בכיר בטל-וויזיה" שהוא נשוי וכו'. יש מיליון דיילות חניניות, אבל יש רק ארבעה במאים בכירים בטלוויזיה. קטע כזה מלכלך שלושה במאים בכירים שאין להם דיילות חניניות, ואולי פוגע גם בחיי המישהם שלהם. ובעצם, למה להרוס את חיייהם משפחה של זה שבאמת דופק מהצר דיילות חניניות?

דוגמה אחרת, דווקא מלאשה. סיפור רכילותי חביב על "עיתונאית דקדוק" (ששמה צויין במפורש) ובו הוזכר, כב דרדאג, שהיא אם לבת מיחסיה עם מוסיקאי אנגלי. יכול להיות שבעיקבות הקטע קוראים ילדי הגן לבתה "ממ-זה", ויש גם סיכויים שאותו סיפור נוצץ וזהר ייכנס לתיקי השימומה ה"שחורות של משרד-הדתות. אלה, כאמור, דוגמות לאנשים שלא מגיעים למערכת המישהם.

ולעניין בלום, שמיקרה אומנם הגיע לבית-הדין. הקריטריונים לפירסום ה-

ידיעה צנועה במדור הרכילות בלאשה מספקת לכל דורש אינפורמציה אודות ה"איש אשר חיפרה את העיתונאית דקדוקהגו. העובדה שהוא מוסיקאי אנגלי או מיסעדר בורמזי, אינה משנה. הנזק שעלול להיגרם לילדה ולאמה דקדוקהגו, ברור.

אינפורמציה ולצורת הפירסום איננה עניין לחקיקה טוטאליטארית — זהו עניין מובחן של אתיקה ומוסר עיתונאי. לפי התייחסותו של עיתון ל"מיקרים מסוגו של בלום, יוכלו הקוראים להקיש על מידת המוסר שיש לו לעיתון במילחמות-הקודש האחרות שלו. אל לו לעיתון להסתתר מאחורי "סיס-מות כמו, "חופש-העיתונות המערבי" או מאחורי חוקי-המשחק הנהוגים, "על-פי התפיסה הדמוקרטית המערבית" כי שהוא תוקף, חושף ומשפיל מטרות כ"בוריות מדרגה ד', שרה צ'רצ'יל אינה יענקלה בלום. כשהיא משתכרת ונע-

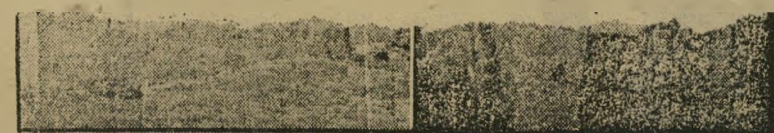
יענקלה בלום הוא לא רק שפרינצק, אם כי ברור שמיקרה שפרינצק הביא לכתיבת "הכבוד האבוד של יענקלה בלום" בעמוד זה. יענקלה בלום הוא רשימה ארוכה של אנשים שאכלו חרא בהעולם הזה ו/או בעיתונים אחרים — לאודיוקא על מיזב, "האמצעים הדרי" שים להגן על החברה או לחיסול ל"קויים חברתיים", כפי שטוען אלי תבור בגיליון שעבר (קורא יקר).

ואותם אנשים שנחשפים בצורה משפלה או פוגעת על-ידי עיתונים כהעולם הזה, אינם בהכרח אלה שעברו "את קור הגבול הבורר המבדיל בין עניינים השייכים לתחום הפרט לבין אותם ההופכים עניין ציבורי". אלי תבור מגדיר אותו קור גבול כ,הרגע בו מגיעה הפרשה לבית-המישפט" ואז, "היא חדלה להיות עניין פרטי".

דוגמות לחשיפה שאינה קשורה בבית-המישפט: חשיפת מחלות, רכילות פוגעת. מדוע חייב הציבור לדעת את כל הפרטים הרפואיים אודות מחלתה הממארת של בתה של אחת, שעקב כישוריה המקצועיים היא משמשת כקריינית בטלוויזיה? זוהי אינפורמציה שאינה באה להגנת החברה, אלא לסיפוק הסקרנות שאותה מגדיר אלי תבור כ,אחת מתכונות הטבע האנושי" אשר קשה בגללה, "לבוא בטענות אל בורא העולם שברא את בני האדם כפי שבראם". החברה מגינה על עצמה בדרך-כלל מפני תכונות אנושיות כגון אלימות ותוקפנות-מינית.

הציטוט הימני דף את קתרנה בלום כיוון שזו היתה אהובתו של אנארכיסט שמאלי. טכניקת הדריפה וסיגנונה העלו בזיכרוני מייד את שיטות הפעולה של "העיתון המסוויים". העולם הזה ש"שמאלני אינו רודף את בלום/שפרינצק, מסיבה פוליטית. הוא רודף את כל מי שאיננו מזלזל והגיע למצבם. אולי זהו הגורע שבדבר, שאין לדריפה כל בסיס אידיאולוגי שאפשר להיתלות בו, דבר הגורם להסיק כי מדובר בשיקולים מס-חריים בלבד.

ולעניין ההסתה שלי לרצח עיתונאים, צר לי שעלי להסביר כאן את ההבדל בין מאמר, כמו זה, לבין קטע כ,יענקלה בלום". ההסתה לרצח, שאולה, כשאר הפרטים, מסיפרו של בל. ואני חושב שעתונאים, עורכים וצלמים רודפים מבצעים בפועל רציחות-אשיות חמורות הרבה יותר מן הרצח האליגורי והזימי יוני שבו השתמשתי למטרת הצגת ה-

מאיימים לפגוע בכתב "מעריב"

אבי משפחת אברגיל. ממוסררה ניסה לתקוף את צלם "מעריב" אחרי-העיתון. אחרי-העיתון. אחרי-העיתון. אחרי-העיתון.

מעריב (9.1.6) קורא לאביהם של האחים אברגיל, "הסנדק". האב, שלא נעצר ולא אושש, מכונה בשם מאפינר בעל אסוציאציות ברורות ומואשם על-ידי העיתון בנסיון לאיים ולתקוף כתב וצלם. מן הכתבה מתברר שהכתב והצלם הטרדו את אברגיל בביתו ובשכונתו ולא להיפך, כפי שמשתמע מן הכתורה.

אקוויולנטיות הזו בדיוק. עם כל זה אני חייב לציין, ש"שיטות הפעולה של אותו שבועון" יש גם שיטה אחת אשר יצרה תקדים יוצא-דופן בעיתונות העיברית ואולי בעיתונות בכלל — ואני מתכוון לעצם העובדה שה"וויכוח העקרוני והתקופני הזה מתרחש בתוך אותו שבועון עצמו. בהזדמנות זו כדאי לציין, שטורים אלה והמזור שקדם להם (כ-170 שבועות) לא צוני-זר ע"י המערכת מעולם. לתשומת-ליבם של עיתונים אחרים. העולם הזה הוא עיתון של סתירות משונות. ד"ר ג'קיל ומיסטר הייד. אילו היה רק הציטוט — לא היה קיים בו הסור הזה וגם לא היה רוצה להתיקיים בו.

דיק את הפגיעה בשפרינצק. בוזגלו אינו אובייקט מעניין לכתבת-שער. הוא לא יזכה בעמוד ראשון גם אם יערוף בגרון את ראש אמו. על בוזגלו לא כותבים עם מי הוא סועד, איזה בדיחות הוא מספר ואת מי הוא דופק מחזד. צר לי, שאני בתור "ליבראלי", צריך להגן דווקא על אלה שלמולם הרע נושאים שמות כארומאטיים יותר. במיקרה זה, הם הקורבנות. אבל כשחרג מכלל זה מעריב, הידוע באמצעיו הטהורים והתימיים, וכינה את אביהם של האחים אברגיל, שהוא סתם אורח ולא נאשם, בכינוי "הסנדק" אחרי שזה ניסה לגרש צלם טרדן, יצאתי מהכלים לא פחות מאשר במיקרה שפרינצק עיין ZOO הארץ מאותו שבוע).

התנגדיה של דליה מזור

סקנדאל בטלוויזיה

בניין הטלוויזיה בירושלים, הוא בית-היהלומים, היה חשוך כימעט לחלוטין. מלבד לתורני החדשות, עובדי הטלפרינטרים, המרכזית התורנית והנוטר שלמטה. לא היה בו איש. ח'יתה זו שעת-לילה מאוחרת, והמנקה. שעברה בין החדרים וניקתה את שרידי היום שעבר, לא ציפתה למצוא איש באותה יצימה שבה עבדה. אחרון העובדים של אותה מחלקה עזב את המקום שעות רבות קודם-לכן. כשהגיעה המנקה אל החדר האחרון בקומה, שינסה מותגיה, מחתה ויעתה, והתיכונה נפשית לגלות את החדר, זה היה חדרו של הבוס, והיא תמיד הקפידה על נקינותו של חדר זה באופן מייחז. אך משפתחה את הדלת, קפאה נדהמת לשנייה והמילים נאלמו בפה. מן הספה שבפאתי החלף קטן לפתע הארון המוגהל כשהוא לבוש בחלקו, פרוע ונודם. מתחתיו, בתנוחה שאינה מותרת מקום לטעות, שכבה זמרת ידועה. ששכחה כבר מזמן את עצמו של גיל-העזרים המחוק. עובדי-הניקיון נדהמת שמרה על תדהמתה בשקט שניות מספר, אך מייד החלו נמלטות משה צעקות היסטריות. שהביאו במרוצת אל החדר כמה מהעובדים ששהו בבניין למרות ניסיונו של המנהל לשמור על העניין בסוד, ולמרות שהידיעה מועברת בסוד מפה-לארון בבניין הטלוויזיה, לא התרגש ממנה מנהל בכיר אחר שם. הוא הגיב: "הזמרת הזו היא נחשבת כבר בתנוחה דומה עם סקידים-יוטרים. או למה שהיא לא תיחטס עם סקיד בכיר?"

הסקנדאל הזה, בין אם קרה או הומצא על-ידי רחל המרחלת, הוא לא סתם קטע רכילותי חביב. יש בכוחו לחשוף את חיי הפרטיים של "מנהל הטלוויזיה" או "מנהל בטלוויזיה". רמזים מסוג זה עשויים תמיד לפגוע במספר מצומצם של אנשים המתאימים לתיאור.

התנגדיה של דליה מזור

ה"רי בוקר בבוקרו נצטת איתה" (המחלקה ל"ריים" — סכנות התחלת גליסם ש"מא בטלויזיה". על ספרי ליד פתח אדר החדרים ויזבת אשה צעירה לבושה כספית אלגנטית וקוסטומי ויזבת. רק כשפתקביט אליה אסדר להבחין כי משניה ולענת דמעות. דמעות קטנות כרי להחניק את הכי. בשעות הצהריים פתחת התלפזות. אור האשח העציר ויזבת קוטנה חזרתה כלשהי. תבנית של הבוקר איתם נגזרים. אך סוב איתם וראים מן מנותנים. הרעים לאם ובסורליים. המספרים רשות. אילו נכנסו. רק העינים. אותן העינים ולענת דמעות.

בשעות הצהריים קמה דליה מזור מעל הספסל שכפתה החדר. נכנסת — בשם האחרונה באותו יום — לאלום שבו כ"כ בים חנינוקת דובים. מתנובת שזה איבה בכתה. נפגות מרופפים ויזבת מתכניין אור נכנסת לכסותי וזו דווקא קטנה חזונה ליר הכוסה. נוסעת לביתה. עוד יום אחד במילחמה הנואש של דליה מזור. על חית של בתה. של חלף עוד יום של סבל שבו חתקוה ותיארה מתחלפים ללא-הרף. עוד יום — על בוקר המחרת.

באותו גיליון שבו פורסמו מחלת בתה של דליה מזור, מתפרסמות גם הקלטות השיחות של "כושי" ואודי מנהלל. ב"אודי מנהלל" אשר שמו הוזכר במשפט רשת הברחת ההירואין בפרנקפורט, יש עניין ציבורי, ומובן שהשם דיין אינו סיבה למנוע זאת.